

Dosarul nr. 3ra-669/20

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (M. Gandrabur)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (V. Clima, A. Malîi, E. Palanciuc)

ÎNCHEIERE

08 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Eugeniu Sava,
în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în
judecată depusă de Eugeniu Sava împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind
contestarea actelor administrative,

împotriva deciziei din 18 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a admis apelul declarat de Serviciul Fiscal de Stat Direcția generală administrare
fiscală mun. Chișinău, s-a casat hotărârea din 12 iulie 2019 a Judecătoriei
Chișinău, sediul Rîșcani, și s-a emis o decizie nouă de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 14 iunie 2018 Eugeniu Sava a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la repunerea în termen și anularea
hotărârii seria AH nr.173350 din 26 decembrie 2017, deciziei nr.26/2-7/4-25 din
17 octombrie 2017, actului de control nr.3-555122 din 18 august 2017.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamantul a relatat că, la data de
18 august 2017 Inspectoratul Fiscal de Stat, Direcția Deservire Fiscală Râșcani a
emis actul de control cu privire la calcularea și achitarea impozitelor pe venit în
privința sa.

Prin actul de control nr. 3-555122 din 18 august 2017 emis de IFS DDF
Râșcani, în rezultatul verificării obligațiilor fiscale pentru perioada
01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2015 din informația preluată de la SRL „Pegas”
s-a constatat faptul că, Eugeniu Sava a obținut venit din predarea cărnii (prepețițe)
în cantități semnificative, după cum urmează: pentru anul 2013 în sumă de
183956 de lei, pentru anul 2014 în sumă de 549 725 de lei și pentru anul 2015 în
sumă de 288 530 de lei.

Totodată, conform informației vizualizate în sistemul informațional al
Serviciului Fiscal de Stat, Eugeniu Sava pe parcursul anului 2015 a mai efectuat
livrări și la alți agenți economici în sumă de 158 874,49 de lei, iar în total
448906, 56 de lei.

Astfel, inspectorul consideră că Eugeniu Sava a încălcat prevederile art.8
alin.(2), lit. f) din Codul fiscal, prin neprezentarea de date, informații, documente

necesare organului fiscal asupra problemelor care apar în timpul controlului fiscal.

La fel, Eugeniu Sava a încălcat art. 15, 33-37 din Codul fiscal, iar veniturile obținute de către acesta pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2015, urmează a fi impozitate conform normei generale.

Prin decizia nr. 26/2-7/4-25 din 17 octombrie 2017, emisă de IFS DDF Râșcani s-a calculat și încasat la buget suma de 182 036,13 lei, impozitul pe venit obținut de către persoana fizică Eugeniu Sava. S-a calculat și încasat conform art.228 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, majorarea de întârziere în sumă de 68195,52 lei. S-a aplicat pentru încălcarea legislației fiscale, conform art. 260 alin.(1) din Codul fiscal, amendă în mărime de 1 000 de lei, pentru fiecare dare de seamă fiscală neprezentată și s-a sancționat conform art. 253 alin. (5) din Codul fiscal cu o amendă în mărime de 500 de lei.

Eugeniu Sava a precizat că nu este de acord cu actele evidențiate supra pe care le consideră abuzive, neîntemeiate, neargumentate și emise contrar prevederilor legislației în vigoare. Totodată, reclamantul a menționat că în perioadele anilor 2013 - 2015, a predat carne de prepeliță, în mare parte către magazinul „Pegas”, precum și la alte întreprinderi, unde de fiecare dată a prezentat certificatul confirmativ despre creșterea prepelițelor pe teritoriul Primăriei com. Grătiești.

În continuare, reclamantul a susținut că despre emiterea hotărârii Serviciului Fiscal de Stat seria AH nr.173350 din 26 decembrie 17, a aflat la 23 aprilie 2018 din Monitorul Oficial nr.113-250 din 06 aprilie 2018, în care a fost publicată hotărârea de executare a obligațiilor fiscale, însă a primit-o abia la 02 mai 2018.

Eugeniu Sava a indicat că la 10 mai 2018 a contestat hotărârea Serviciului Fiscal de Stat seria AH nr.173350 din 26 decembrie 17 și decizia nr. 26/2-7/4-25 din 17 octombrie 2017 a IFS DDF Râșcani, emise în baza actului de control din 18 august 2017.

Prin răspunsul Serviciului Fiscal de Stat nr.26-24-11 din 23 mai 2018 s-a refuzat examinarea contestației din motivul omiterii termenului de contestare.

Reclamantul consideră refuzul Serviciului Fiscal de Stat de examinare a contestației neîntemeiat și neargumentat. Or, decizia din 17 octombrie 2017 și actul de control din 18 august 2017 le-a recepționat abia la 29 mai 2018.

Reclamantul a relevat că, produsele din carne, inclusiv de prepeliță, fac parte din producție de zootehnie, respectiv acestea se consideră drept venituri neimpozabile specificate la art. 20 din Codul fiscal, iar întreprinderile care efectuează plăți în folosul persoanelor fizice, la sursa de plată se reține impozitul pe venit în mod final.

Prin urmare, impozitul pe venit s-a reținut în mod final de la întreprinderi, iar la predarea fiecărei cantități de carne la persoanele juridice se prezentau certificate confirmative emise de autoritatea publică locală.

Astfel, în opinia reclamantului, cererea de chemare în judecată este întemeiată, respectiv urmează a fi repusă în termen și admisă integral.

Eugen Sava a solicitat repunerea în termen și anularea hotărârii Serviciului Fiscal de Stat seria AH nr.173350 din 26 decembrie 2017, deciziei IFS DDF Râșcani nr.26/2-7/4-25 din 17 octombrie 2017, și a actului de control nr.3-555122 din 18 august 2017.

La 09 iulie 2019 Eugeniu Sava reprezentat de avocatul Petru Loghinescu a depus cerere de completare a temeiurilor acțiunii, în care a reiterat pretențiile

inițiale și a solicitat admiterea acestora (f.d.138-139, Vol.I).

Prin hotărârea din 12 iulie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, cererea de chemare în judecată s-a admis integral.

S-a anulat actul de control fiscal nr. 3-555122 din 18 august 2017 al Inspectoratului Fiscal de Stat, Direcția Deservire Fiscală Rîșcani, decizia nr. 26/2-7/4-25-679 din 17 octombrie 2017 asupra cazului de încălcare fiscală comisă de Eugeniu Sava emisă de Inspectoratul Fiscal de Stat, Direcția Deservire Fiscală Rîșcani, hotărârea seria AH nr.173350 din 26 decembrie 2017, adoptată de Serviciul Fiscal de Stat, Direcția Generală Administrare Fiscală mun. Chișinău și răspunsul nr. 26-24-11/6281 din 23 mai 2018, emis de Serviciul Fiscal de Stat pe marginea contestației.

La 16 iulie 2019 Serviciul Fiscal de Stat Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău a declarat apel împotriva hotărârii din 12 iulie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, solicitând casarea hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia din 18 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de Serviciul Fiscal de Stat Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău, s-a casat hotărârea din 12 iulie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, și s-a emis o decizie nouă de respingere a acțiunii, ca fiind neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că instanța de fond a adoptat o hotărâre care vine în contradicție cu circumstanțele cauzei.

Astfel, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe în raport cu probele prezentate de către părți, instanța de apel a stabilit că circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei nu au fost constatate și elucidate pe deplin.

Or, prima instanță neîntemeiat a ajuns la concluzia că Eugeniu Sava nu urma să prezinte declarații cu privire la impozitul pe venit, deoarece sursele de venit obținute de acesta nu sunt impozabile, iar societățile comerciale cărora le-au fost livrate produsele de zootehnie urmau să rețină impozitul stabilit de lege, și a considerat că reclamantul/intimat este scutit, prin efectul legii de la includerea lor în componența venitului brut, precum și de la declararea acestora.

La acest capitol, instanța de apel a reținut că obiectul supus impozitării de către organul fiscal derivă din venitul obținut la predarea cărnii de prepeliță de intimat unor societăți comerciale, care se confirmă prin informația preluată de la SRL „Pegas”. Astfel, în perioada anilor 2013 - 2015 Eugeniu Sava a obținut venit din predarea cărnii în cantități semnificative către SRL „Pegas”, inclusiv fiind efectuate livrări și la alți agenți economici. Organul fiscal, examinând actele de achiziție întocmite a constatat documentarea unor cantități semnificative vândute de către Eugeniu Sava către SRL „Pegas”, acestea fiind imposibil de realizat printr-o tranzacție. Respectiv, organul fiscal just a dedus că de către Eugeniu Sava au fost realizate mai multe cantități de producție într-o perioadă stabilită de timp, aceasta constituind o activitate permanentă. Or, conform art. 1 alin. (1) din Legea cu privire la antreprenoriat și întreprinderi nr.845 din 03 ianuarie 1992, antreprenoriat este activitatea de fabricare a producției, executare a lucrărilor și prestare a serviciilor, desfășurată de cetățeni și de asociațiile acestora în mod independent, din proprie inițiativă, în numele lor, pe riscul propriu și sub răspunderea lor patrimonială cu scopul de a-și asigura o sursă permanentă de venituri.

Totodată, instanța de apel a menționat că din informația furnizată de banca centrală de date a cadastrului, administrată de ÎS „Cadastru” pe numele Eugeniu Sava nu este înscris dreptul de proprietate asupra bunurilor imobile din Republica Moldova. Așadar, apelantul just a constatat practicarea ilegală a activității de antreprenariat de către Eugeniu Sava.

Tot justă instanța de apel a considerat și constatarea apelantului că Eugeniu Sava nu s-a conformat prevederilor actelor normative, nu a prezentat declarația cu privire la impozitul pe venit pentru perioadele fiscale a anilor 2013-2015, urmând să depună declarația cu privire la impozitul pe venit: până la data de 25 martie 2014 pentru perioada fiscală a anului 2013; până la data de 25 martie 2015 pentru perioada fiscală a anului 2014; până la data de 25 martie 2016 pentru perioada fiscală a anului 2015.

Prin urmare, instanța de apel a indicat că contribuabilul Eugeniu Sava nu a achitat impozitul pe venit în sumă de 182 036,13 lei, conform art. 87 alin.(1) Codul fiscal. Or, la determinarea sumei impozitului pe venit obținute de către intimat, s-a aplicat cota stabilită conform art. 15, lit. a) din Codul fiscal și s-a luat în calcul suma scutirilor personale stabilite pentru fiecare an în parte, conform art. 33 din Codul fiscal. Termenul de prezentare a declarației conform prevederilor art. 87 alin. (1), este de nu mai târziu de 31 martie/25 martie a anului următor anului fiscal de gestiune.

Astfel, instanța de apel a relevat că motive de anulare a deciziei nr.26/2-7/4-25-679 din 17 octombrie 2017 asupra cazului de încălcarea fiscală comisă de către intimat nu sunt, aceasta fiind emisă cu respectarea legislației în vigoare, competenței și procedurii.

În final, instanța de apel a concluzionat că prima instanță nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, adoptând o hotărâre, care vine în contradicție cu circumstanțele cauzei, motiv din care urmează a fi casată cu emiterea unei hotărâri noi de respingere a acțiunii lui Eugeniu Sava împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actelor administrative, ca neîntemeiată.

La 09 ianuarie 2020 Eugeniu Sava a declarat recurs nemotivat, iar la 27 februarie 2020 a depus cererea de recurs motivată împotriva deciziei din 18 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea cererii de recurs, recurentul a indicat că nu este de acord cu decizia din 18 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, pe care o consideră neîntemeiată, neargumentată, fiind adoptată cu aplicarea și interpretarea eronată a normelor de drept material, precum și aprecierea arbitrară a probelor, fapt ce constituie temei de casare.

În susținerea poziției date, recurentul a menționat că instanța de apel a dat o apreciere eronată prevederilor art. 90¹ alin. (3⁵) și (4) Cod fiscal și a aplicat legea care nu trebuia aplicată, adică art. 20 lit. y¹) Cod Fiscal.

Recurentul Eugeniu Sava consideră eronată concluzia instanței de apel precum că, obiectul supus impozitării de către organul fiscal derivă din venitul obținut la predarea cărnii de prepeliță unor societăți comerciale, care se confirmă prin informația preluată de la SRL „Pegas”, din care rezultă că în perioada anilor 2013 - 2015 a obținut venit din predarea cărnii în cantități semnificative, inclusiv au fost efectuate livrări și la alți agenți economici. Astfel, organul fiscal examinând

actele de achiziție întocmite a constatat documentarea unor cantități semnificative vândute de Eugeniu Sava către SRL „Pegas”, acestea fiind imposibil de realizat printr-o tranzacție, respectiv just a dedus că au fost realizate de mai multe cantități de producție într-o perioadă stabilită de timp, aceasta constituind o activitate permanentă, conform art. 1 alin. (1) din Legea cu privire la antreprenoriat și întreprinderi nr.845 din 03 ianuarie 1992.

Or, după cum a constatat prima instanță, practicarea ilegală a activității de întreprinzător reprezintă o componentă de infracțiune prevăzută de art. 241 Codul penal, de comiterea căreia persoana poate fi recunoscută vinovată doar în temeiul unei sentințe definitive și irevocabile, iar competența de a constata existența elementelor componente nominalizate îi revine organului de urmărire penală și poate fi incriminată doar în cursul unui proces de judecată în care să fie asigurate toate garanțiile consfințite de lege.

În acest context, recurentul a menționat că o concluzie nu poate fi bazată pe presupuneri sau ipoteze lipsite de suport probant. Astfel, la caz fiind relevantă dispoziția art. 11 alin. (1) Codul fiscal, care stipulează că toate îndoielile apărute la aplicarea legislației fiscale se vor interpreta în favoarea contribuabilului.

Eugeniu Sava a precizat că nu-i poate fi imputată calitatea de agent economic, or, art. 20 și 90¹ Codul fiscal, delimitează clar persoana fizică de ceilalți subiecți - întreprinzătorii individuali și gospodăriile țărănești, iar el la livrarea produselor de came a acționat anume din această postură și nicidecum altfel.

În continuare, recurentul a subliniat irelevanța argumentului instanței de apel că din informația furnizată de banca centrală de date a cadastrului, administrată de ÎS „Cadastru” pe numele Eugeniu Sava nu este înscris dreptul de proprietate asupra bunurilor imobile din Republica Moldova, astfel, apelantul/intimatul just a constatat practicarea ilegală a activității de antreprenorial de către acesta.

În opinia recurentului nu poate fi reținut nici argumentul că Serviciul Fiscal de Stat s-a bazat doar pe presupunerea că contribuabilul nu deține în proprietate bunuri imobile cu destinație agricolă, iar actele cauzei atestă contrariul. Or, în cazul în care persoana nu dispune de terenuri cu destinație agricolă, nu este producător al producției comercializate și nu este proprietarul bunurilor comercializate, acestea fiind achiziționate de la persoane terțe, se deduce că se practică ilegal o activitate de întreprinzător, fapt care a fost menționat și în actul de control din 18 august 2017.

Mai mult, existența în registrul cadastral al dreptului de proprietate în privința unui imobil nu poate constitui un motiv determinant din care s-ar putea deduce caracterul activității întreprinse de contribuabil și posibilitatea de a presta astfel de servicii, or, imobilul poate fi deținut și cu titlu de folosință/posesie, fără ca dreptul respectiv să fie impus de lege spre înregistrare în Registrul bunurilor imobile. De altfel, dacă s-ar porni de la aserțiunile constatate de intimată/pârâtă s-ar putea conchide că reclamantul în general nu are domiciliu în Republica Moldova, deoarece nu dispune de un drept înscris la cadastru. Astfel, prin prisma art. 11 alin.(1) Codul fiscal, toate îndoielile apărute la aplicarea legislației fiscale se vor interpreta în favoarea contribuabilului.

Recurentul Eugeniu Sava a menționat că, Serviciul Fiscal de Stat nu a prezentat probe care ar confirma că ar avea înregistrată pe numele său o persoană juridică, sau că este fondatorul unei persoane juridice, ori că ar fi acționat din numele uneia din ele la momentul livrării produselor de zootehnie, și nu a probat

nici faptul că a livrat și altor întreprinderi carne de prepeliță.

Eugeniu Sava consideră eronată concluzia instanței de apel precum că a livrat carnea unui agent economic și nu unei persoane fizice, iar art. 90¹ alin.(3⁵) și (4) Cod fiscal (în vigoare din 1 ianuarie 2014 și până la 1 aprilie 2017), nu pot fi aplicate spezei date, deoarece contribuabilul nu a prezentat în cadrul controlului fiscal documente confirmative privind producerea cărnii livrate, iar conform modificărilor introduse la 01 ianuarie 2014 venitul obținut nu poate fi calificat ca fiind neimpozabil, or, producția a fost livrată unui agent economic și nu în adresa altei persoane fizice.

În susținerea poziției date, recurentul a menționat că conform art. 90¹ alin.(3⁵) și (4) Cod fiscal (în vigoare din 1 ianuarie 2014 și până la 1 aprilie 2017), persoanele specificate la art. 90 rețin un impozit în mărime de 2% din plățile efectuate în folosul persoanei fizice, cu excepția întreprinzătorilor individuali și a gospodăriilor țărănești (de fermier), pe veniturile obținute de către acestea aferente livrării producției din fitotehnie și horticultură în formă naturală, inclusiv a nucilor și a produselor derivate din nuci, și a producției din zootehnie în formă naturală, în masă vie și sacrificată. Reținerea finală a impozitului stabilit prin prezentul articol scutește beneficiarul câștigurilor și veniturilor specificate la alin.(1), (3), (3¹), (3³), (3⁴) și (3⁵) de la includerea lor în componența venitului brut, precum și de la declararea acestora.

Așadar, la art. 90¹ alin.(3⁵) și (4) Cod Fiscal, legiuitorul a prevăzut expres efectuarea reținerii finale a impozitului pe venit aferente livrării producției din zootehnie în formă naturală, în masă vie și sacrificată, de către agenții economici în adresa cărora a fost livrată producția de către persoanele fizice cu excepția întreprinzătorilor individuali și a gospodăriilor țărănești (de fermier). Iar, la caz producția a fost livrată de către Eugeniu Sava în calitate de persoană fizică, care este scutit de la includerea și declararea venitului.

Prin urmare, instanța de apel a admis o dublă impozitare, fapt ce încalcă flagrant legislația fiscală. Or, după cum a constatat și instanța de apel, agentul economic SRL „Pegas” a reținut un impozit în mărime de 2% din plățile efectuate în favoarea recurentului Eugeniu Sava. Totodată, acesta fiind supus unei impozitări repetate în mărime de 18% din plățile efectuate de către SRL „Pegas”, iar în total 20%, fapt ce contravene art. 6, 8, 11, 18, 90, 90¹ Cod Fiscal.

În susținerea cererii de recurs, recurentul a mai indicat ca fiind eronată și concluzia instanței de apel în partea depășirii termenului de prescripție cu 8 luni, perioada contrului 2013-2015 (actul de control 18 august 2017). Astfel, instanța de apel a stabilit că, termenul de prescripție de 4 ani prevăzut de art.264-266 Codul Fiscal, urmează a fi calculat de la ultima dată stabilită pentru prezentarea dării de seamă fiscale respective sau pentru plata impozitului, taxei, majorării de întârziere (penalității), în cazul în care nu este prevăzută prezentarea unei dări de seamă fiscale, pe când, la caz, termenul de prescripție urmează a fi calculat începând cu prima zi supusă controlului.

În partea criticilor instanței de apel că, speței date sunt inaplicabile dispozițiile art.90¹ alin.(5) al Codului fiscal, care limitează efectuarea controlului fiscal persoanelor fizice, deoarece norma dată a fost introdusă prin Legea nr.288 din 15 decembrie 2017, în vigoare din 01 ianuarie 2018, respectiv, controlul fiscal a fost efectuat până a fi introdusă această normă de legiuitor, recurentul a menționat că până la introducerea normei date, nici o normă nu permitea efectuarea

controlului fiscal la persoanele fizice în cazul venitului obținut din livrarea producției din zootehnie în formă naturală, în masă vie și sacrificată către agenții economici, prin prisma art. 90¹ alin.(3⁵). Legiuitorul împuternicind Serviciul Fiscal de Stat prin Legea nr.288 din 15 decembrie 2017, în vigoare din 01 ianuarie 2018, unde și a stabilit expres cazurile în care poate fi efectuat controlul fiscal la categoriile date de contribuabili.

La 09 iunie 2020 Serviciul Fiscal de Stat Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău a depus referință împotriva cererii de recurs, prin care a solicitat declararea inadmisibilă a recursului declarat de Eugeniu Sava.

Examinând admisibilitatea cererii de recurs, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 01 aprilie 2019.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Iar, conform art. 245 din același Cod, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Instanța de apel a pronunțat decizia la data de 18 decembrie 2019.

Pronunțarea deciziei a avut loc în prezența reprezentantului recurentului Eugeniu Sava, avocatului Petru Loghinescu.

La 09 ianuarie 2020 Eugeniu Sava a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 18 decembrie 2019.

Din materialele dosarului rezultă că instanța de apel i-a notificat reprezentantului recurentului Eugeniu Sava, avocatului Petru Loghinescu decizia motivată la 23 martie 2020, adică ulterior depunerii recursului motivat de către recurent. (f.d. 227, Vol.I).

La 27 februarie 2020 Eugeniu Sava a depus cererea de recurs motivată.

În aceste circumstanțe, recursul declarat de Eugeniu Sava se consideră depus în termen.

Examinând temeiurile recursului depus de Eugeniu Sava în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în

contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Prin prisma art.246, alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art.246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs menționează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245, alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de

aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Astfel, completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de către Eugeniu Sava, este inadmisibilă.

Conform art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Eugeniu Sava, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan